
Einar Brendboe: Torsdag 30. april 1959, Eksplosjon på Nyhavna

Der åpen ild og rotter lekte side om side med barna! Nede på Nyhavna var det en søppelfylling, og der brant det bestandig et bål nede på elvebredden, når vi omtalte denne fyllinga sa vi bare ”raskertan”. Dette var en kommunal søppelfylling som var ubevoktet det meste av døgnet. Om vi hadde lov til å være der er jeg ikke sikker på, men det var ikke noe vakthold, så vi var ofte innom raskertan på leting etter noe av verdi. Det kunne være kobber eller flasker eller hva som helst som var omsettelig hos en av bromforetningene. Det hendte at vi til og med kunne finne sjokolade fra Nidar som var dumpet. Nidar var den gangen i Mellomveien rett overfor Lademoen skole, og en av de store arbeidsplasser på Øverlamon.

En dag nede på raskertan, det var helt i slutten på april at Erling (6) og Einar (7) lekte ved bålet som brann, og Anne som var litt eldre enn oss var også der nede. Einar kom dragende på ett rør som stammet fra noe krigsmateriell som skulle skrotes, og hva dette røret var, er det ingen som vet, men det var egnet til å sette på bålet som brant på fyllinga og lage røyksignal med at hånden ble plassert på toppen. Dette var veldig morsomt å se den sorte røyken kom ut av røret i store og mindre dotter.

To smågutter skadet ved eksplosjon på Nyhavna

LEKTE PÅ BRENNENDE SØPPELFYLLING

Torsdag kveld kom to smågutter i alderen 5 og 6 år til skade ved en eksplosjonsulykke på Nyhavna. De to småtassene Erling Arnesen og Einar Brendbo, som begge bor i Strandveien, lekte på en søppelfylling der det til stadighet brenner et bål. De fant et gammelt ekshaustrør som de slo på med en jernstang, og plutselig smalt det! En stikkflamme slo opp i ansiktet på guttene, og de ble begge kjørt til Sentralsykehuset for behandling. Ved henvendelse til vakthavende lege i går får Adresseavisen opplyst at de to guttene har sluppet billig fra fornyelsen. Det er bare blitt lettere forbrenninger, og det er ikke fare for øynene.

Erling kommer med en pinne eller var det en rørstump, så kakker han på røret som står på bålet. Det blir et voldsomt brak, og flammene slår mot de to guttene som blir slått i bakken og klærne tar fyr. Einar kommer seg på bena og løper hjem til mor som hadde lagt i vann klær i en sinkstamp på kjøkkenet. Der blir klærne slukket og klippet av den forbrante kroppen, med ett ansikt uten skinn og hode uten hår.

Til venstre: Fra Adresseavisen, 3. mai 1959.

Erling blir i bevisstløs tilstand tatt vare på av Anne Vikan, som drar den sterkt forbrante gutten bort fra bålet som brant på ”Raskertan”. Etter et langt sykehusopphold var det atter liv på Lamon og leken gikk videre. Har vi hatt slike klær som ungene har nå fortiden så hadde vi fått mye større skader, vi hadde bare ull og bomullsklær den gang og de brant ikke så godt og de smeltet heller ikke. Det må nevnes i denne sammenhengen at på et vennetreff på Lademoen femti år etter ulykka på Raskertan fikk Erling og Einar takket sin reddende engel Anne Vikan for hjelpen hun gav som en pur ung og modig jente fra Lamon. Erling og Einar er takknemlig for den hjelpen Anne gav oss den gangen for å begrense skadene.

Under:: I avisartikkelen fra 3. mai 1959 står det at guttene berget godt, og det gjorde vi vel. Det var ikke den gang snakk om oppfølging av noe slag, og senskader fantes ikke. I ettertid viser det seg at Erling fikk øyeskade som etter hvert gjorde ham blind på det ene øyet og veldig svaksynt på det andre. Ved utskrivningen fra sykehuset spurte Erlings søster Alfhild sin far om hun fikk være med å hente sin bror. Til meg skriver Alfhild følgende: Husker den dagen dere skulle få komme hjem, jeg ble med pappa for å hente Erling. Men du skal vite at jeg gjemte meg, dekket ansiktet med klær for jeg klarte ikke å se hvor forbrent han var. Det gikk lang tid før jeg fikk se den gutten han egentlig var. Foto: Privat.

Sommeren gikk med til å få nytt skinn i ansiktet, og håret grodde ut igjen.